

Cursief#10: Tram 7

Met een snokje trok tram 7 zich op gang. De hoofden van de grijze dames voor mij knikten achterover. De ochtendzieke lijven van de scholieren schommelden wat. Het knerpend gepiep van de wielen over de wissels doorbrak de stilte van de maandagmorgen. We verlieten het Gemeenteplein van Mortsel en reden in de richting van Antwerpen.

Bij de halte 'Gevaert' stapte Jozef op. Gemakshalve noem ik hem zo, zijn echte naam kende ik niet. Hij knikte me kort toe en kwam naast mij zitten. Een prettig, verzorgd uitziend heertje van rond de zeventig. Hij vouwde zijn krant open en bladerde snel door naar een verdere pagina. Hij ging er breed voor zitten, het papier ritselde tegen mijn mouw. Even nam hij me van terzijde op en vouwde dan zijn krant dubbel. Hij verschoof de bril op zijn neus en las aandachtig. Net voor de halte 'Harmonie' liet hij zijn krant zakken.

'Allemaal nonsens,' mompelde hij. Ik ontwaakte uit mijn dagdroom en dacht dat hij mij aansprak.

'U zegt?' vroeg ik.

'De krant,' zei hij, 'allemaal leugens.'

'Euh, ja.' De tram stroomde vol nieuwe passagiers.

'Waar gaat u naartoe?' Een wel heel directe vraag. Ik antwoordde met een omweg: 'Halte Minderbroedersrui.'

'Ik ga naar een familiefeest.'

'Zo vroeg al?'

'Een begrafenis.' Hij stuurde er een kort lachje achteraan. Het aantal vragen in mijn hoofd verdubbelde zich, maar ik durfde er geen enkele te stellen.

'Mijn vrouw. Ze wordt vandaag begraven.'

'Oh, sorry. Wat vreselijk voor u.'

'Trek het u niet aan dame. U ziet er een zorgzaam type uit.' Hoe hij zo snel tot zijn analyse kwam, was mij een raadsel. Ik keek uit het raam, want ik wist mij geen houding te geven.

'Zij was een feeks. Knap dat wel. Blond en twintig jaar jonger dan ik.'

Mijn interesse was gewekt. Hij zag dat hij mijn aandacht had en vervolgde: 'Ze was er zo een die uit is op het geld van oudere mannen. Charmant, draaien met haar ogen en haar kont. Ze strikte mij in haar netten. Etentje hier, cadeautje daar. Mijn pensioen was telkens opgesoupeerd voor het einde van de maand. Mijn spaarcenten vlogen erdoor.'

'Wat erg.' Op het Mechelseplein plooiden de kelners de stoelen op de terrasjes open.

'Het wordt een mooie dag.' Jozef glimlachte.

'Hoe is ze...?'

'Een ongeval.' Zijn antwoord kwam bijzonder snel, het leek ingestudeerd. Voor we de Huidevettersstraat indraaiden, wierp ik een blik op de Bourla. Jozef dacht dat ik hem aankeek en zuchtte even. 'Ze verbood me mijn kinderen te zien. Dat kon ik niet verdragen.' Hij voegde er ter verduidelijking enkele voorbeelden aan toe.

'Schandalig,' was mijn verdikt.

We schudden mee met de tram die nu de Meir naderde. Plots herstelde Jozef zich, rechtte zijn rug en legde zijn linkerhand op mijn knie. 'Maar vandaag zie ik mijn familie terug.'

Ik knikte vol overtuiging. Kwiek stond hij op en verliet de tram aan de volgende halte. Hij bleef twee tellen op de stoep staan, drukte zijn hoed vaster op zijn hoofd en wandelde dan weg in de tegenovergestelde richting.

De krant lag nog op zijn stoel, geopend op een artikel: "Man vrijgesproken na moord op vrouw". Iets over huishoudelijk geweld en een zekere Jozef.

Ik vergat te bellen en bleef zitten tot aan de Sint-Pietersvliet.

Mieke Vandromme – juni2017